de Panorama

Rebellenclub

WEEKBLAD VOOR DE JEUGD

TWEEDE JAARGANG
No 50 — 14 DECEMBER 1951

Alleen voor abonné's van PANORAMA
5 ct.

DE EERSTE ZWEMLES!

MEESTER UIL

Hip was een leuk musje met zwarte kraaloogjes, waarmee hij pienter de wereld inkeek.

Hij was nog jong, want in de lente van dit jaar was hij samen met twee zusjes in het nestje hoog in een boom geboren.

De eerste tijd moesten ze daar netjes inblijven.

Hun vleugeltjes waren nog te klein en te teer om er mee te vliegen. Vader en moeder mus hadden toen de hele dag af en aan gevlogen om die hongerige mussenkinderen van eten te voorzien. Lekkere vliegjes en muggen vingen ze. Maar zoveel konden ze niet thuisbrengen, of steeds piepten de kleintjes van honger.

Doordat ze zoveel aten waren ze spoedig zo groot en sterk, dat ze onder leiding van pa mus hun eerste vliegles kregen.

Wat vond Hip dat heerlijk. Hij wilde altijd van alles weten en bekijken. Vanuit de dakgoot had hij vaak dieren gezien met een lange staart en vier poten. Dat waren honden, vertelde vader. En ook rare wezen op twee lange poten. Hip wist niet dat dit mensen waren.

Ha, als hij eerst maar vliegen kon, dan zou hij dat allemaal eens van nabij gaan bekijken.

Vader en moeder hadden hem voorgehouden voorzichtig te zijn. Honden waren niet zo gevaarlijk. Die lieten je alleen maar schrikken en als je dan angstig wegvloog, blaften ze van plezier. Neen, die honden vielen nog wel mee, maar voor de mensen, daar moest je voor oppassen.

Er waren er, die probeerden je te vangen om je dan in een klein hokje te sluiten. Brrr! Hip rilde bij de gedachte in een hokje te moeten zitten, en niet meer heerlijk van boom tot boom te kunnen vliegen.

Toen Hip en zijn zusjes goed konden vliegen, was de zomer al een heel eind voorbij, en de bladeren van de boom waarin ze vaak speelden, werden eerst heel donker groen en daarna bruin.

Dat vond Hip toch zó vreemd, dat hij eens aan Wouter, de eekhoorn vroeg, hoe dat kwam.

Maar Wouter had geen tijd. „Ga jij maar naar meester Uil," zei hij. „Die weet alles. Ik moet beukenootjes en eikels zoeken voor mijn wintervoorraad, anders ga ik van de winter dood van honger."

„Winter? Wat is dat nu weer?" wilde Hip weten, maar Wouter was al weer weggesprongen, zijn mooie pluimstaart recht omhoog.

Ik ga maar eens naar meester Uil, dacht Hip en hij vloog naar een oude muur, die aan de rand van het bos stond. Daar woonde de oude wijze Uil.

Na enig zoeken vond hij een donkere spleet en daarin zat meester Uil te slapen.

Eerst wilde Hip teruggaan, toen hij zag dat de uil sliep, maar hij had al zoveel lawaai gemaakt, dat de wijze uil wakker was geschrokken.

„Ha! Waarom moet je me nu wakker maken!" bromde hij en hij wreef zijn grote ogen eens uit.

Toen hij zag, dat het Hip was, die hem had gestoord, was zijn boze bui snel over.

Hij wist, dat dit kleine musje graag veel wilde leren en vond het wel fijn, dat het hem zo erg knap vond. Ja, die oude uil was wel een beetje verwaand.

Hij zette zijn bril eens goed en zei vriendelijk: „Kom hier maar eens zitten. Hip, je moet weten, dat ik 's middags na het eten altijd even ga slapen. Ik word al een jaartje ouder," en hij kuchte eens.

„Wat een mooi huis heeft u," zei Hip, die eens rondgekeken had.

„Ja," was het antwoord, „dat is een stuk van een oud kasteel. Maar ja, jij weet natuurlijk niet, wat een

VERTELT

kasteel is. Jij bent maar een dom mussenjongetje."

„Ik zal het je vertellen. Heel lang geleden woonden hier mensen en kinderen en paarden en . . . ."

„Brrr," deed Hip. „Mensen dat zijn die lange wezens, die je vangen en in een klein hokje stoppen, zodat je nooit meer heerlijk kunt vliegen."

De uil keek even heel ernstig en sprak toen:

„Het is goed dat je ouders je gewaarschuwd hebben om voor de mensen op te passen. Vooral onder de kleine mensen zijn er, die de vogels verdriet doen. Maar gelukkig zijn er ook heel veel mensen, die de vogels eten geven in de winter.

Jij hebt het nog niet meegemaakt, maar over een paar maanden zijn al die mooie bruine bladeren van de bomen af. Dan wordt het koud en is er voor de vogels niet veel meer te eten. Je zult wel gemerkt hebben, dat veel vogels weggevlogen zijn. Die kunnen niet tegen de kou en zijn naar landen gevlogen, waar het altijd warm en zonnig is. Jullie mussen trekken niet. Jullie blijven hier.

Als de winter er is, moet je maar eens goed uitkijken. Dan zal je zien dat er goede mensen zijn, die brood en water voor de vogels neerzetten. Ik heb dat vaak gezien. Ze doen dat elke dag en de vogels zijn daar natuurlijk erg dankbaar voor."

Hij was blij, dat de uil hem verteld had, dat niet alle mensen je wilden vangen. Hij bedankte de uil voor alles, wat hij hem had geleerd en vloog naar huis. Hij was helemaal vergeten te vragen, waarom de bladeren bruin werden.

Thuis vertelde hij alles aan vader, moeder en de zusjes.

„Ja," zei vader, „de mensen hebben ons vaak door de moeilijke wintermaanden heengeholpen, dat is waar."

En toen het een paar maanden later echt winter was met sneeuw en ijs, waren er twee kinderen, een jongen en een meisje, die elke morgen in de tuin voor hun huis brood strooiden en een beetje water neerzetten. En elke morgen kwamen daar troepjes vogels eten. Een van hen was Hip en hij keek heel dankbaar naar de twee kinderen, die achter de ramen naar hen stonden te kijken.

„Kom van de zomer maar eens bij ons in 't bos," piepte Hip, „dan zullen we allemaal erg mooi voor jullie zingen uit dank voor jullie brood."

UIT DE LUIERJAREN VAN SJORS

Japie

We hadden een apie
Bij ons in de straat.
Ze noemden hem Japie.
Zijn baas was soldaat
Op Java geweest en had Japie gekocht,
Toen hij met de boot weer naar 't vaderland mocht.

Eerst stopten ze 't diertje
Sekuur in een kooi.
Dat was geen pleziertje!
Zo'n hok is niet mooi,
Maar Japie moest wennen aan 't nieuwe om hem heen.
Hij was nog wat schuw en zat meestal alleen.

Daarna, aan een koordje
Met band om zijn nek,
Zat hij op een poortje,
Of liep op een hek
Grimassen te maken en deed gymnastiek
Tot pret van de groten en 't schoolgaand publiek.

Op zonnige dagen
Met heldere lucht
Had Japie geen klagen
En speelde zijn klucht.
Hoe harder de kind'ren dan juichten van pret,
Hoe doller deed Jaap, tot 't tijd was voor bed.

Bij 't korten der dagen
Mocht Japie in huis;
Dra hoorde men klagen:
„Zo'n aap is een kruis!"
Hij klauterde langs de gordijnen omhoog
En sprong op de kap van de lamp met een boog.

Hij warmde zijn handen
En wou daar niet weg,
Maar toonde zijn tanden,
Doorstond het beleg,
Net of hij wou zeggen: „Ik zit hier zo goed,
En snap niet, waarom ik hier afwippen moet."

Toch, eind'lijk gevangen,
Mocht Jaap niet meer los;
Werd ziek van verlangen
Naar 't Indische bos.
Men heeft hem tenslotte naar Artis gebracht,
Zo mooi had zelfs Japie geen uitkomst verwacht.

C. VAN BOVENKERK

LEERRIJKE LESSEN

DE AREND EN DE KRAAI

Een hongerige arend hing met wijd opengespreide vleugels boven een kudde schapen en lammeren.

Opeens dook hij omlaag, pikte een heel klein lammetje uit de kudde weg en vloog er mee naar zijn nest.

Dat had een zwarte kraai gezien.

Haha, dacht de kraai, dat lijkt me wel wat. Ik heb toch ook een bek en scherpe klauwen? Waarom zou ik niet kunnen wat een arend kan? Dat zou wat. Dus dook de kraai op haar beurt neer op de kudde en daar ze de dingen ook goed wilde doen, plantte ze haar klauwen in de rug van een stevige ram.

Maar toen die domme kraai haar vleugels uitsloeg, wilde de ram helemaal niet mee de lucht in. Integendeel. Hij scheen niet eens te merken, dat die malle kraai op zijn rug zat. En de kraai klapwiekte maar.

Haar klauwen en de poten zaten hoe langer hoe meer verward in de wol van het dier en de kraai had goed krassen: ze raakte niet meer los.

Toen de herder kwam zat de kraai er nog steeds en de herder had helemaal geen moeite om haar te vangen. Hij doodde haar niet, maar nam haar 's avonds mee naar zijn woning om zijn kinderen te laten spelen met de zwarte vogel.

„Vader, wat is dat eigenlijk voor een vogel?" vroegen de kleintjes.

„Dat?" lachte vader. „Nou, als je 't hemzelf vraagt zal hij natuurlijk antwoorden, dat hij een arend is, maar als je 't mij vraagt, zou ik zeggen: het is maar een domme kraai...."

Het is altijd dom en gevaarlijk meer te willen doen dan je kunt, want je put jezelf uit in vergeefse moeite en tenslotte word je alleen maar uitgelachen. Doe wat je doen kunt en doe het goed en wijd daar alle krachten aan, waarover je beschikt. Hoe meer je groeit en leert, hoe meer je ook zult kunnen doen. Maar alles op zijn tijd.

ONZE WONDERE WERELD

VOGELS DIE NIET VLIEGEN

MAAR DIE, DANK ZIJ DE SNELHEID VAN HUN POTEN, BIJ HET LOPEN DE MENS GEMAKKELIJK DE BAAS BLIJVEN.

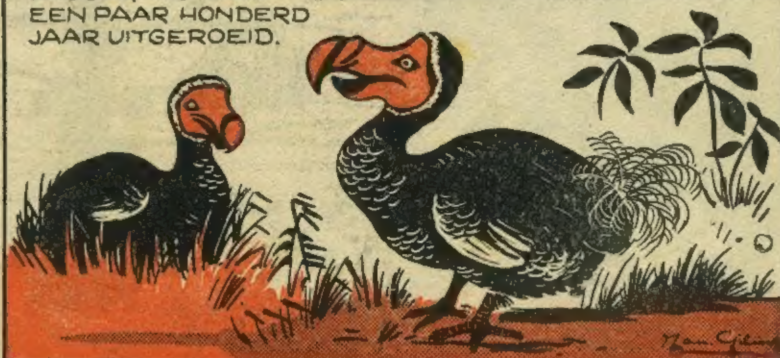

HET EEKHOORNTJE

Een leuk springertje, dat nog altijd veelvuldig in onze bossen voorkomt, is het eekhoorntje.

Wel wordt het veel vervolgd: de jachtopzieners hebben er een hekel aan, omdat het nogal schade doet aan de jonge aanplantingen, en de jongens vinden het een leuk beestje om in een kooi te zetten.

Maar van uitsterven is geen sprake. Dikwijls, wel drie tot vier keer in een jaar, liggen er immers jonge eekhoorntjes in het nest.

Dit nest bouwt de lenige springer boven in een boom. Het is een bol nest, dat het eekhoorntje dikwijls maakt van een oud verlaten of een veroverd vogelnest.

Voedsel vindt het eekhoorntje genoeg in het bos, want kieskeurig is het in het geheel niet.

Eikels, beukenootjes, zaad uit dennekegels, knoppen van bomen en struiken, paddenstoelen, bessen, boomschors, vogeleieren, jonge vogeltjes, larven en rupsen, kortom alles is van zijn gading.

In de winter is deze voedertafel in het bos natuurlijk minder rijkelijk gedekt. Maar de eekhoorn weet raad.

In de zomerse dagen en in het najaar legt hij voorraden aan. De springer zoekt overal voedsel op, dat een poosje goed blijft, en bergt dat op de meest verschillende plaatsen op: in holle bomen, in een oud verlaten nest, onder een hoop bladeren of in een gat in de grond.

Daarmee is de eekhoorn erg druk. Toch doet hij het niet zo verstandig, want het is wel gebleken, dat het dier 's winters al die verschillende plaatsjes niet meer weet. Door het overal wegstoppen van zaden, die in de lente ontkiemen, draagt de eekhoorn onbewust bij tot verjonging van het bos.

Zodra het echt koud begint te worden, kruipt de eekhoorn in zijn warme nest. Hij ligt er de dagen te verdoezelen, zonder een echte winterslaap te houden. Af en toe begint de honger hem te plagen. Als het dan buiten niet ál te slecht weer is, zoekt de eekhoorn één van zijn voorraadschuren op, om zijn buikje weer te verzadigen.

Bij mooi zonnig winterweer springt het slanke diertje met zijn gespierde pootjes weer even lenig, maar al gauw zoekt het zijn warme nestje weer op.

Vooral aan sneeuw heeft de eekhoorn een hekel. Dan komt hij maar liever niet uit het nest te voorschijn. Het is alsof de dieren het weten, dat ze zich in de sneeuw gauw verraden. Blijft het bos heel lang bedekt met sneeuw en kan het eekhoorntje zijn voorraden niet spoedig vinden, terwijl het lange tijd erg koud is, dan wordt het gevaarlijk en loert de dood in het eekhoornnest.

Zodra echter het weer iets beter wordt in het voorjaar, is het winterleed weer geleden en soms liggen er in Januari-Februari al weer jonge pluimstaartjes boven in de dennebomen.

Het is een leuke springer in onze bossen en laat dit beestje dan iets schadelijk zijn, missen zouden we het toch niet graag in onze bossen.

v. d. B.

De school van meester Dierx was in het bezit van een bescheiden leesbibliotheek en onder toezicht van het hoofd der school was Harry secretaris.

Verschillende van de boeken had Harry al gelezen en nu had hij een beknopte bijbelse geschiedenis onder handen. Het trof hem, hoeveel namen er in voorkwamen, die ook nu nog worden gebruikt, en bij de eerste gelegenheid de beste vroeg hij aan meester Dierx, wat daarvan de oorzaak was.

„Wel, Harry," antwoordde meester, „dat is toch heel begrijpelijk; die namen zijn blijven voortleven, omdat de bijbelse personen, die ze droegen, figuren van betekenis zijn geweest, naar wie de hele christelijke beschaafde wereld met eerbied opziet.

De drie aartsvaders: Abraham, Izaak en Jacob hebben we al reeds behandeld. Van Jacob werd de bekende achternaam of familienaam Jacobs gevormd, zoals bijvoorbeeld van Peter: Peters, van Hendrik: Hendriks, van Willem: Willems, enzovoort.

Veel gebruikte bijbelse namen zijn verder Jan, van Johannes; Thijs van Mattheus; Simon, Michaël, Joseph, Thomas, Bartholomeus, en de meisjesnamen Martha, Elisabeth, Maria, Anna, Eva, Suzanna, Magdalena.

WAT ZEGT MIJN NAAM?

BIJBELSE NAMEN

Van verreweg de meeste van die namen zou je de betekenis kunnen weten, want we hebben ze zo goed als allemaal reeds besproken."

„Ik heb ze allemaal opgeschreven,

meester," zei Harry trots, en hij begon voor te lezen:

„Abraham: vader der menigte; Izaak: kind der vreugde; Jacob: die bij de hiel vasthoudt, slimmerik; Johannes: geschenk van God; Mattheus: eveneens Godsgeschenk; Michaël: wie is gelijk aan God; Anna: de liefelijke; Elisabeth: de aan God toegewijde; Maria: vermoedelijk myrrhe; Eva: moeder van de levenden; Magdalena: die uit Magdala komt."

„Wel, Harry, dat heb je er kranig afgebracht," prees meester hem. „Van de jongensnamen hebben we dan nog Simon, Thomas, Bartholomeus en Joseph; van de meisjesnamen Martha en Suzanna.

Simon betekent: de verhoorde; Thomas: tweelingbroeder; Bartholomeus: zoon van het land; Joseph: de toegevoegde. Martha wil zeggen: die de schepter zwaait, heerseres; Suzanna: de leliereine."

IJverig had Harry zitten schrijven; zulk een grote oogst van namen in één keer had hij, naar hij dacht, nog geen enkele maal bijeengegaard. Zijn lijst groeide van week tot week aan en van de meest voorkomende namen waren er maar weinig meer, waarvan hij de betekenis nog niet wist te vertellen. Harry leerde graag, wist meester Dierx. Misschien groeide er nog wel eens een goede opvolger voor hem uit.

UIT HET LEVEN ONZER VOOROUDERS

VALSE MUNTERS

werden te allen tijde zwaar bestraft. De Romeinen verbrandden ze en in de middeleeuwen werden zij hier te lande tot de straf van de ketel veroordeeld. Dat wil zeggen: levend gekookt. Zo hing te Deventer nog een grote koperen ketel aan een der zijmuren van de Waag ten toon. In die ketel werd in 1434 de muntmeester van Batenburg „gesoden" of gekookt.

Wij weten niet, hoe die man te Deventer in de gevangenis kwam en waarom hij daar terecht moest staan. Wel weten we, dat de kleine Heren munten deden slaan en in omloop brengen, die bijzonder veel geleken op de munten van hertogen, graven, bisschoppen of steden. Vooral de Batenburgse munten hadden een heel slechte roep. Het schijnt, dat de magistraat van Deventer, toen hij de muntmeester van Batenburg in handen wist te krijgen, meende een voorbeeld te moeten stellen. Zeker is, dat hij in genoemd jaar „met de ketel werd geëxecuteerd". Er werd voor die gelegenheid een nieuwe koperen ketel gekocht van tweeënzeventig kilogram.

Dit koken geschiedde in kokende olie of water. Onze voorouders waren inderdaad niet mals met hun straffen. Wanneer echter iemand uit pure liefhebberij valse munten sloeg en dat ook voor vals geld liet doorgaan, was er geen vuiltje aan de lucht. Die liefhebberij mocht iedereen beoefenen, die het wilde, maar hij of zij moest niet proberen iemand knollen voor citroenen te verkopen. Want dan dreigde de ketel....

Vonkje

de vrolijke vrijbuiter

Cheta, een Indiaans meisje, komt op de school van juffrouw Barry Omdat Vonkje zo hartelijk voor haar is, geeft ze deze een mooie sjaal. Vonkje legt hem over een stoel, maar bij haar terugkomst is de sjaal verdwenen.

1 Vonkje en Jantha zijn geheel verbouwereerd, als zij de stoel leeg vinden. „Ik heb hem toch nog maar pas hier neergelegd,” zegt Vonkje. „Waar kan hij dan gebleven zijn?” vraagt Jantha zich af.

2 Opeens ziet Vonkje de sjaal uit Amy's kast steken. „Kijk eens, Jantha!” roept ze uit, „daar is hij.” Beiden moeten wel denken, dat Amy hem heeft weggenomen. „Wat slecht van Amy!” zegt Jantha verontwaardigd.

3 Opeens verschijnt Amy op de slaapzaal en Vonkje vraagt haar dadelijk naar de sjaal. „Ik weet echt niet, wat je bedoelt,” antwoordt Amy. „Wel,” zegt Vonkje, „ik heb even geleden een sjaal op deze stoel gelegd en nu zien we hem in jouw kast!”

4 Ze hebben echter dadelijk spijt van hun verdenking, als Cheta komt en vertelt, dat zij de sjaal in Vonkje's kast heeft gelegd.

5 Kort daarna is het Paasmorgen en alle meisjes krijgen een ei. Amy ziet, dat het ei van Vonkje veel groter is dan het hare.

↓

6 Als Vonkje en de andere meisjes binnenkomen, vraagt ze Vonkje of zij deze morgen op haar plaats mag zitten. Vonkje, aardig als altijd, heeft daar niet het minste bezwaar tegen.

↓

7 Zodra de meisjes gezeten zijn, maken ze hun ei open. Tot grote verrassing van iedereen springt uit Amy's ei een speelgoedkuiken. Amy heeft het land, maar zij kan niet anders doen dan meelachen. „Ik had ook zo'n groot ei," zegt ze maar.

8 Jantha en Lola hadden Vonkje willen beetnemen en hadden een speelgoedei op haar plaats gelegd. Ze hadden niet kunnen denken, dat op Vonkje's plaats vanmorgen Amy zou zitten, die nu 't slachtoffer werd van de onschuldige grap.

En wat is die verrassing? Dat we de volgende week met twee nieuwe vervolgverhalen beginnen, waarvan ook Vonkje en haar vriendjes en vriendinnetjes zullen genieten.

DE VERWISSELDE

DOOR
J. TOEBOSCH

Mijnheer en mevrouw Evers zaten aan het ontbijt, toen de post twee brieven bracht. De ene was van een tante van mijnheer in het stadje M.; de andere van een nicht van mevrouw in het dorp G. Beiden schreven, dat ze Zaterdag aanstaande gaarne een weekje bij hen zouden komen logeren en vroegen of men hen kon ontvangen. Mijnheer en mevrouw overlegden, wat te doen. Tante en nicht tegelijk ging niet. Wie zouden ze dan nemen? Op het bezoek van tante, een lastig en bemoeiziek mens, waren ze niet bijzonder gesteld. Liever zouden ze mevrouws aardige, vrolijke nicht hebben. Maar.... aan tante hadden ze verplichtingen en ze moesten haar te vriend houden, want ze zat er goed bij en ze hadden nog wat van haar te verwachten. Tante ging dus voor, het kon niet anders.

„Schrijf haar dus maar, dat ze welkom is," zei mijnheer. „En aan Lies, dat ze later maar eens komt."

Even daarna ging mijnheer naar zijn kantoor. Toen hij tegen het middaguur weer thuis kwam, had mevrouw de brieven klaar en las ze haar man voor.

De eerste luidde aldus:

„Lieve tante Cornelia. Met veel genoegen ontvingen we uw brief. Natuurlijk kunt ge bij ons komen. We zullen dolblij zijn u eens een week hier te hebben en u eens goed te verwennen. De logeerkamer is al voor u klaar. Verder schrijf ik nu maar niets; als ge hier komt, praten we meer. Tot Zaterdag dus. Hartelijk gegroet van ons beiden. Uw liefhebbende nicht Dora."

De andere brief was van de volgende inhoud:

„Beste Lies. Je brief ontvangen. Dolgaarne zouden we je hier hebben. Maar nu heeft tante Cornelia ook geschreven, dat ze Zaterdag wil komen. O, als je eens wist, hoe we er tegen opzien, dat vervelende portret een week in huis te moeten hebben. 't Is een onuitstaanbaar mens. Altijd maar vitten en aanmerkingen maken en alles afkeuren. Zit daar maar mee opgescheept. Maar wat moet je doen? We kunnen haar niet tegen het hoofd stoten en moeten maar „aap wat heb je mooie jongen" spelen. Je komt dus later maar eens. Binnenkort schrijf ik je meer. Met vele groeten, ook van Karel: je liefhebbende nicht Dora."

„Nu, dat klinkt heel anders," zei mijnheer Evers lachend. „Ik zou niet graag hebben, dat tante 't las."

Toen haar man naar zijn kantoor was, nam mevrouw Evers twee enveloppen en schreef de adressen. Juist was ze daarmee klaar, toen ze bezoek kreeg van een kennis, die nogal druk was. Ze deed de brieven dus vlug in de enveloppen, frankeerde die en zond het dienstmeisje er mee naar de bus. Dan konden ze nog juist met de buslichting mee.

Een paar dagen later zaten mijnheer en mevrouw weer aan het ontbijt, toen de post weer twee brieven bracht, een met poststempel M. en een met poststempel G. „Van tante en van Lies," zei mevrouw. „Beiden tegelijk. Dat is ook toevallig. Eerst eens zien, wat tante schrijft."

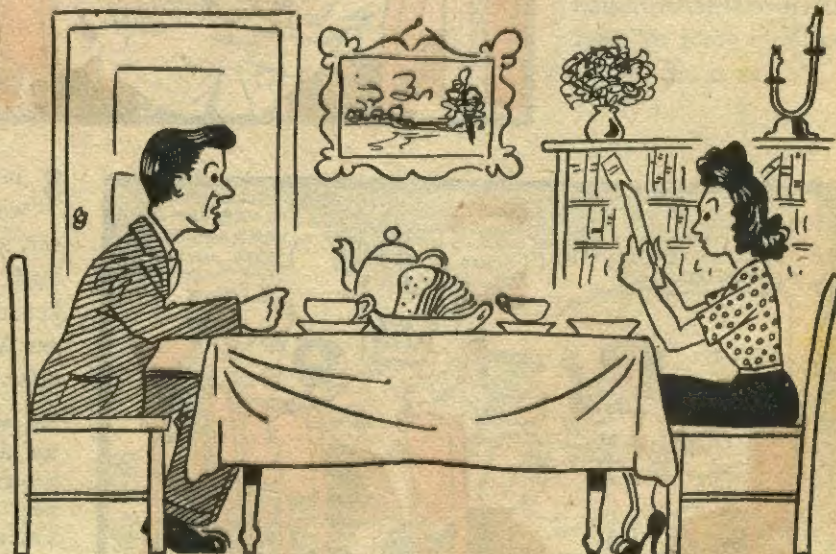
Ze sneed de enveloppe open en begon te lezen.

„Lieve hemel!" riep ze opeens verschrikt. „Daar heb ik de brieven in de verkeerde enveloppen gedaan! Luister eens: „Waarde neef en nicht. Wees maar gerust. Ge zult van het vervelende portret, dat onuitstaanbare mens, dat altijd vit en alles afkeurt, geen last meer hebben. Ik weet nu precies, hoe jullie over me denken en wat jullie mooie praatjes van vroeger waard zijn. Maar ik weet nu ook, wat ik verder te doen heb. Je lastige tante Cornelia."

Mijnheer en mevrouw keken elkaar enige ogenblikken sprakeloos aan. „Dan heeft Lies zeker de brief voor tante gekregen," zei mevrouw. „Laat eens zien." De enveloppe werd opengesneden. Er zaten twee stukken in. 't Ene was een kort briefje. 't Luidde: „Beste Dora. Zoëven ontving ik bijgaand schrijven. Ik veronderstel, dat hier een vergissing in 't spel is. Gaarne ontving ik nader bericht. In afwachting, groetend, je nicht Lies."

't Bijgaand schrijven was — ieder heeft 't zeker al geraden — de brief voor tante Cornelia....

„Een mooie geschiedenis!" zei mijnheer boos. „Hoe kon je zo dom zijn! Wie doet nu brieven in de en-

BRIEVEN

veloppen, zonder ze eerst in te zien?"

„'t Kwam door de haast, toen ik onverwacht bezoek kreeg. 't Spijt me meer dan ik zeggen kan, maar ik kan er ook niets aan doen," zei mevrouw en ze begon te huilen.

„Ja, of je nu al zit te huilen, daar komen we niet verder mee. 't Is nu eenmaal zo en we moeten daarom zien de zaak weer in orde te brengen. Het beste zal zijn, dat je tante een brief schrijft en je verontschuldiging aanbiedt."

Dat vond mevrouw Evers ook en nog dezelfde dag schreef ze een lange en mooie brief. Tante moest 't toch niet zo erg opnemen; 't was waarlijk zo kwaad niet gemeend. 't Was eigenlijk alleen voor Lies, die nogal van grappen hield. Ze hadden er nu spijt van en vroegen tante om vergiffenis. Ze hielden veel van tante, die altijd zo goed voor hen was geweest en ze hoopten nu maar, dat ze alles zou vergeten en vergeven en hen spoedig zou komen bezoeken.

De brief werd verzonden, maar er kwam geen antwoord.

Ongeveer een week later kreeg mevrouw Evers bezoek van een broer van haar man, die in dezelfde plaats woonde. Oom Willem, zo werd hij altijd genoemd, stond buitengewoon goed in de pas bij tante Cornelia en was iemand, die gaarne iedereen hielp. Mevrouw vertelde hem eerlijk de hele geschiedenis. Oom Willem keurde hun handelwijze af, maar beloofde bij tante zijn best te zullen doen.

Dat deed hij dan ook, toen hij kort daarna bij tante Cornelia kwam. Maar tante wilde van geen toegeven weten. Wat! Ze zou nog te maken willen hebben met lui, die haar zó beledigd hadden! Dat was zeker de dank voor alles, wat ze voor hen gedaan had. En dan die mooie brief. Niets dan huichelarij en angst, dat ze later niet van haar zouden erven.... En wat oom Willem ook zei, 't hielp allemaal niets.

Verschillende maanden waren sindsdien verlopen. Mijnheer en mevrouw Evers hadden oprecht spijt van het gebeurde. Ze hadden verkeerd gedaan. Ze waren ondankbaar geweest. Tante had hen flink geholpen in de tijd, dat mijnheer maar een klein salaris had; ze hadden veel aan haar te danken. En ze was toch ook zo kwaad niet. Ze was wel lastig en baasachtig; maar had niet ieder zijn gebreken?

Maar tante Cornelia was intussen ook wat veranderd. Ze vond het vervelend, dat ze met neef en nicht Evers overhoop lag. Vroeger hadden ze 't altijd samen zo goed kunnen vinden. Maar die ongelukkige brief had alles bedorven. Had ze die maar niet in handen gekregen....

Daar kwam op een goede dag oom Willem haar weer bezoeken. Er werd gepraat over alles en nog wat en nu vertelde tante ook, dat ze een paar weken geleden een ongeluk had gehad. Ze was in het bezit geweest van een stel buitengewoon mooie, heel oude vazen, die al van haar overgrootouders kwamen en die ze voor geen geld zou hebben afgestaan. Nu was er een van die vazen tot scherven gevallen en een nieuwe scheen nergens te krijgen. En daar de twee vazen bij elkaar hoorden, had ze aan die ene ook niets. „Ik zou er duizend gulden voor over hebben, als iemand me aan zo'n vaas kon helpen," zei ze.

„Ja, tante," zei neef, die de vaas dikwijls genoeg gezien en bewonderd had en precies wist, hoe ze er had uitgezien, „dat geloof ik best. Maar 't is een grote vraag, of er in ons hele land nog zo'n vaas te vinden is."

Maar toen hij die avond op weg naar huis weer in de trein zat en over het geval nadacht, viel hem opeens wat in. „Ik zal morgen eens bij Stapel gaan kijken," zei hij bij zichzelf. „Misschien ben ik daar terecht."

Stapel was iemand, die in tweedehands artikelen handelde. In zijn winkel vond men letterlijk van alles, tot de vreemdste dingen toe. 't Kon niet zo gek zijn, werd er gezegd, of Stapel kon je helpen.

De volgende morgen stapte oom Willem de winkel binnen en vroeg, of hij eens mocht rondkijken. „Zeker, mijnheer Evers," zei Stapel, „ga gerust uw gang."

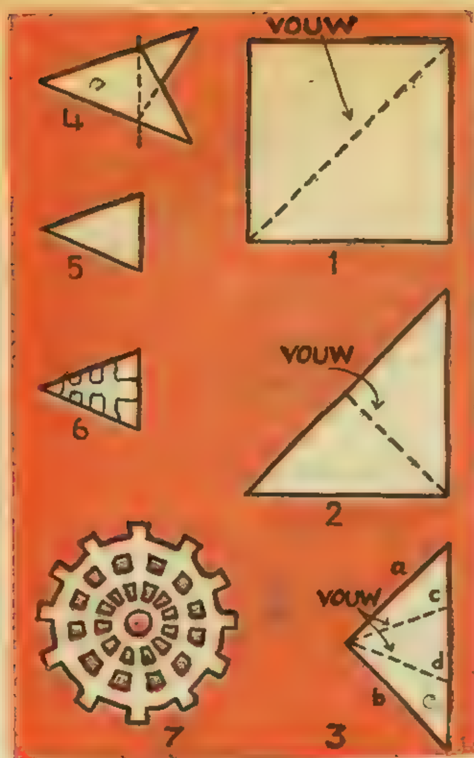
Oom Willem deed zo. Hij ging de hele winkel door; hij zocht en zocht en opeens, ja, daar zag hij tussen een hoop rommel de vaas, die hij hebben moest....

„Wilt u die vaas opzijzetten?" vroeg hij. „Er is iemand, die ze misschien kopen zal."

Stapel beloofde, dat hij er voor zou zorgen. En nog geen half uur later was mevrouw Evers in de winkel, en werd na heel wat loven en bieden (Stapel vroeg vijfentwintig gulden, volgens hem een spotprijs!) voor een tientje de eigenares van de vaas.

Hoe 't verder ging, is gauw verteld. Nog dezelfde dag werd de vaas, zorgvuldig ingepakt en met een brief er bij, naar M. gezonden. En per kerende post kwam uit M. bericht, dat het pak goed aangekomen was en dat neef en nicht uitgenodigd werden aanstaande Zondag over te komen om met een gezellig feestje, waarbij ook oom Willem zou zijn, de verzoening te vieren.

De kleine knutselaar

REUZENSNEEUWVLOKKEN VOOR DE KERSTBOOM

Hier gaat het om het knippen van papieren ornamentjes die op grote sneeuwvlokken gelijken. Je neemt een stukje papier van ongeveer 7½ cm in het vierkant.

Eerste vouw: een driehoek.

Tweede vouw: van deze grote driehoek maak je een kleinere.

Derde vouw: Je legt de kleine driehoek met de grootste zijde naar boven en deelt nu de oppervlakte in drie gelijke delen. Je vouwt de a-kant naar lijn d en de b-kant naar lijn c.

Knip nu het bovenste gedeelte van figuur 4 weg en teken de figuur, aangegeven in 5. Alles wat zwart is knip je nu voorzichtig weg. Bij het openvouwen zul je een grote sneeuwvlok hebben met twaalf punten. Heb je er graag een met zes punten, dan heb je niets anders te doen dan zes punten weg te knippen. Dus telkens een overslaan.

Strijk er nu een dun laagje plaksel overheen en bestrooi de oppervlakte met kunstmatige sneeuw. Zodra de laag droog is, schud je de overtollige deeltjes er af en je maakt de vlok aan de Kerstboom vast met een mooi gekleurd zijden strikje.

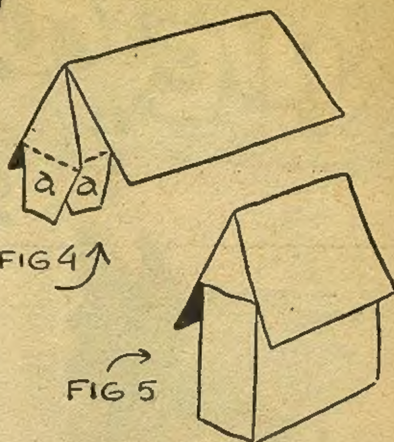
KRANSEN VOOR HET NADEREND KERSTFEEST

Neem repen papier van een centimeter of vijf breed in allerlei kleuren en vouw die repen harmonikagewijze samen (zie fig. 1). Geef dan in het midden een flinke knip met de schaar (fig. 2). Neem dan een andere reep papier (ook andere kleur natuurlijk) even breed als de knip die je hebt gemaakt en steek die reep door alle openingen heen (fig. 3). Indien het pakje nogal dik is, kun je het best een veiligheidsspeld gebruiken om de reep door de openingen te krijgen. Trek het pakje dan voorzichtig open over de reep heen en je hebt een prachtige slinger. Natuurlijk kun je die zo lang maken als je zelf wilt, want het gevouwen papier blijft wel zitten op die reep. Je kunt op de reep of op de gevouwen stroken tekeningen aanbrengen. Zelf tekenen of plaatjes die je hebt uitgeknipt opplakken! Met deze kransen en andere soortgelijke (bijvoorbeeld van schakeltjes papier gemaakt) kun je de huiskamer gezellig versieren.

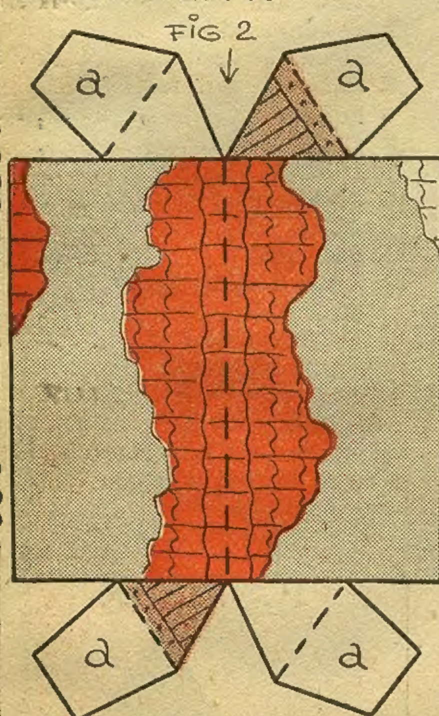

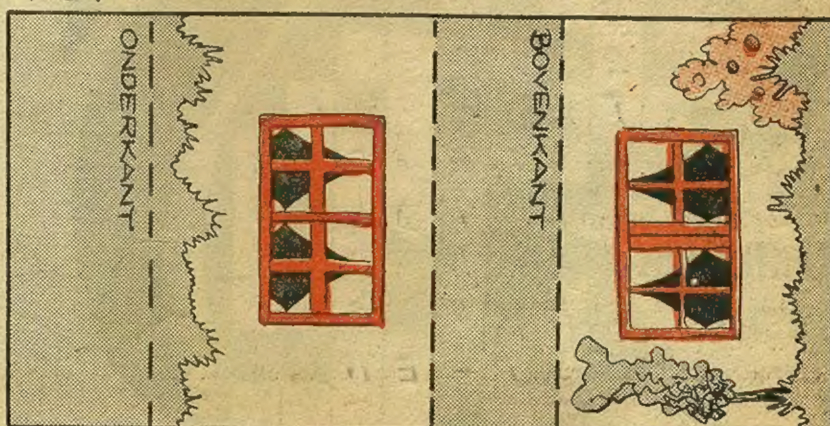
HUISJES MET LUCIFERSDOOSJES

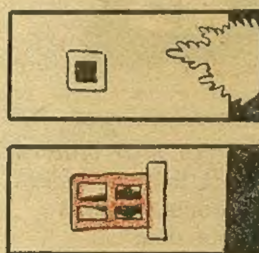
JE BEGINT MET DE OMSLAG TE TEKENEN, DIE JE LATER OM HET DOOSJE HEEN ZULT PLAKKEN. ZIE FIG. 1. OOK HET DAK BRENG JE IN TEKENING. FIG. 2. DAN HEB JE NOG TWEE STUKJES VOOR DE BEIDE ANDERE KANTEN VAN HET DOOSJE. FIG 3. (b EN c). FIG. 4 TOONT HOE JE DE STROOKJES VAN HET DAK MOET VOUWEN OM HET GOEDE MODEL TE KRIJGEN. FIG. 5 TENSLOTTE LAAT ZIEN HOE HET AFGEWERKTE STUKJE ER UITZIET. ZO KUN JE EEN HEEL DORP BIJ ELKAAR KNUTSELEN.

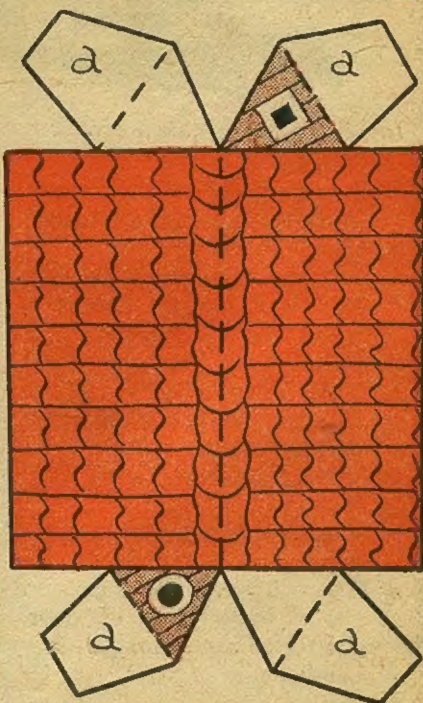

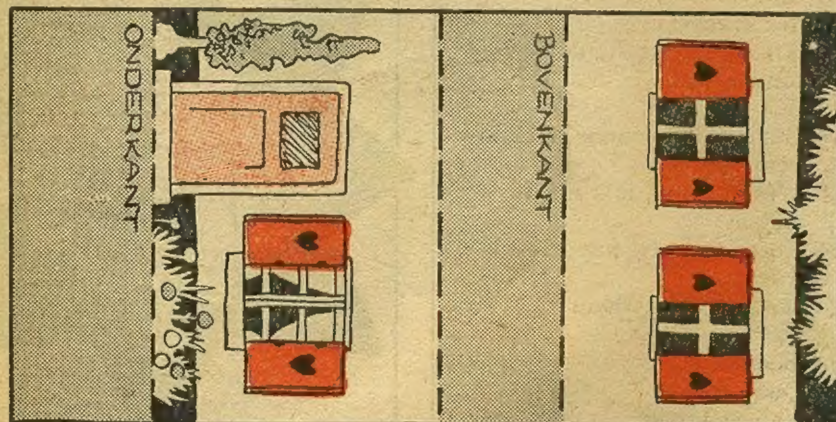

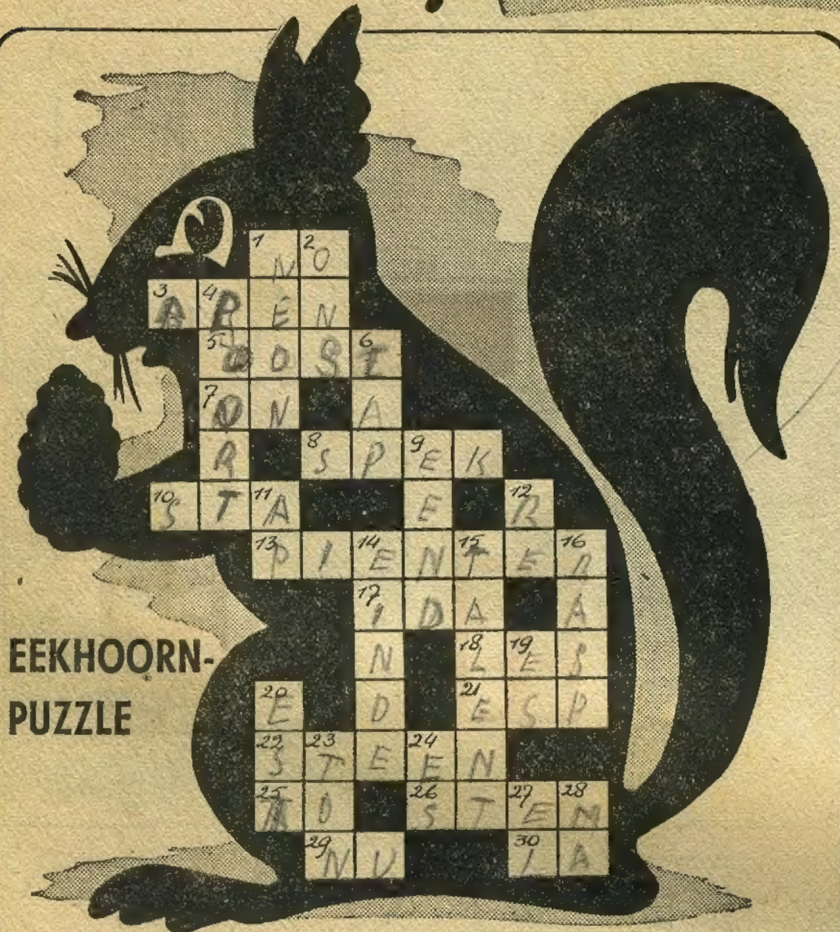

WIE PUZZELT ER MEE?

Invullen van links naar rechts:

1 Numero
3 Zoogdieren
5 Windrichting. Ligt tegenover west
7 Niet, in samenstellingen. Dit getal is ..deelbaar door 3
8 Komt van het varken
10 Halt
13 Slim. Uitgeslapen
17 Meisjesnaam. Is ook een grote berg op Kreta
18 Waterplant
21 Boom
22 Kun je mee bouwen en metselen
25 Afkorting van Antonia
26 Geluid, voortgebracht door het trillen van sommige keelbanden
29 Thans
30 Een muzieknoot

Van boven naar beneden:

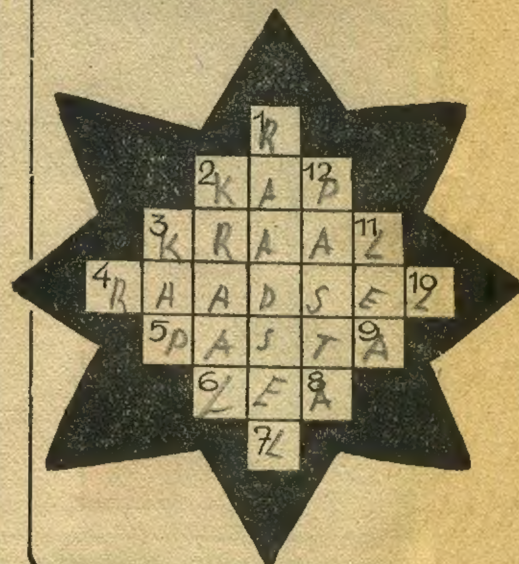
1 Soort licht in buizen
2 Is honderd gram
4 Grote deur
6 Spits
9 Watervogel
11 Afkorting: Amsterdams Peil
12 Muzieknoot
14 Slot
15 Gave. Buitengewone geschiktheid voor iets
16 Werktuig om iets fijn te maken
19 Vorm van een koppelwerkwoord
20 Iemand uit Estland
23 Vat
24 Boom
27 Oude maat
28 Vaders vrouw

INVULRAADSEL

1. Een van je ouders
2. Niet groot.
3. Tegenovergestelde van einde
4. Je kunt je er flink mee prikken
5. Heeft vier wieken
6. Schoen, die tot de knie reikt
7. Je kunt er al het nieuws in lezen
8. Bijna elke kerk heeft er een
9. Hoofdstad van Drente
10. Ander woord voor vloer
11. Niet smal
12. 't Is wit en het ligt op je bed
13. De lentemaand
14. 100 centimeter is een .....

Als je deze veertien woorden van vijf letters goed hebt ingevuld, lees je op de kruisjes de naam van een bekend sprookje.

TOVERSTER

CIRKELPUZZLE

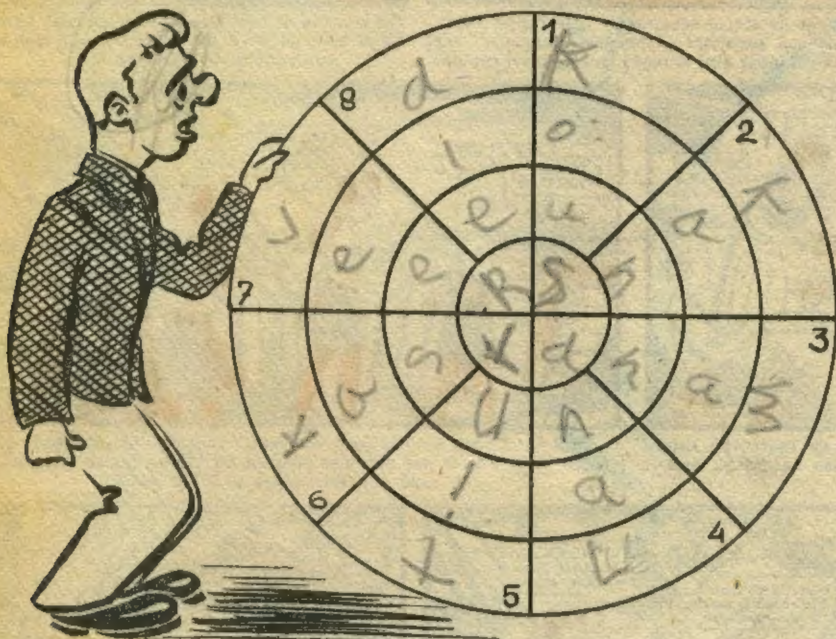
Een heel nieuw soort puzzle. Het mannetje, dat er naast staat, vindt het wel heel mooi, maar hij begrijpt er niet veel van.

Maar jullie begrijpen het vast wel, want deze puzzle is gemakkelijk op te lossen. Luister maar.

Je ziet, dat de cirkel in kwarten is verdeeld en bovendien is elk kwart weer in tweeën gedeeld. Maar.... de lijn tussen die twee „mootjes" loopt niet helemaal door tot het middelpunt en je zult direkt wel begrijpen waaróm. De „mootjes" zijn genummerd van 1 tot en met 8. In die vakjes nu komen woorden te staan van vier letters. In elk hokje een letter. En ja, nu zie je het al: van elke twee woorden is de laatste letter gelijk, want ze delen met zijn tweeën maar één hokje voor die letter.

Hier volgt nu de betekenis van de gevraagde woorden en je zult zien hoe gemakkelijk het is:

1. Een kledingstuk voor het been.
2. Als je een lot koopt, heb je.... op een prijs.
3. Korf.
4. Plaats of plek.
5. Ander woord voor kleur.
6. Bergplaats met laden en planken.
7. Een van die kleine, lichte dingetjes, waarmee het lijfje van een vogel is bedekt.
8. Ander woord voor beest.

In deze toverster komen van links naar rechts en van boven naar beneden dezelfde woorden te staan. Van 2-12, van 3-11, van 4-10, van 5-9 en van 6-8 komen dus dezelfde woorden te staan als van 3-5, 2-6, 1-7, 12-8 en 11-9. Heb je dus een woord gevonden, dan kun je er meteen twéé invullen. Zo schiet je fijn op!

De gevraagde woorden zijn de volgende:

2-12 Een capuchon is eigenlijk een soort ...
3-11 Als je er een boel hebt, kun je er een ketting van rijgen.
4-10 Is iets, dat je moet oplossen.
5-9 Zit meestal in een tube.
6-8 Meisjesnaam, die in het Oude Testament voorkomt.

OPLOSSINGEN van de puzzles uit ons vorig nummer

BEKERRAADSEL

Van links naar rechts:

1. Assepoester.
11. Loper.
12. Sarde.
13. Een.
15. Mia.
16. Pk.
17. Lor.
19. Om.
20. Barak.
22. Alom.
24. Mede.
26. Nee.
27. Tor.
28. Gre.
30. Ver.
32. Stoel.
35. O-W.
37. Sol
38. Op.
39. Oog.
41. Boe.
42. Reep.
44. Teil.
45. Nis.
46. Ede.
47. St.
49. E. v.
50. Vos.
52. Amerika.
55. Gre.
56. Kar.

Van boven naar beneden:

1. Al.
2. Soeppan.
3. Spek.
4. Een.
5. Pr.
6. Es.
7. Sam.
8. Trio.
9. Edammer.
10. Re.
14. Oor.
17. Lam.
18. Ram.
20. Boers.
21. Ketel.
23. Leg.
25. Dor.
29. Ets.
30. Vel.
31. Voor.
33. Oog.
34. Spel.
36. Woensdag.
38. Ooievaar.
40. Geit.
41. Bede.
43. P.S.
44. Te.
48. Por.
50. Vee.
51. Sik.
53. Mr.
54. Ka.

LETTERREBUS

1. Maandag.
2. Beker.
3. Spaarpot.
4. Rood.
5. Heer.
6. Auto.

NAAMKAARTJES

Roomkaas, Hagelslag, Bruine suiker.

VERANDERRAADSEL

L A N D	K A N S
L A N S	K A A S

Spreekwoordenrebus:

DE KROON
OP HET WERK ZETTEN

Dit wil zeggen een werk beëindigen en op zulk een manier, dat het een kroon, een krans verdient, dus op een uitstekende wijze. Wanneer een jongen of meisje het hele jaar door op school goed gewerkt heeft en hij of zij maakt het laatste proefwerk prachtig, dan hebben zij daarmee de kroon op het werk van een heel jaar gezet.

ONS SPREEKWOORDENRAADSEL

Dit spreekwoord bestaat uit zeven lettergrepen. Zet ze in de juiste volgorde.

1	2	3	4	5	6	7
VER	GAAN	IJS	O	NACHT	NIET	EEN

DE DROOM VAN DARO, DE DURFAL!

De mooie taart is weg. „Ik had hem hier neergezet," zegt Maja, „en ik ben maar even naar jullie wedstrijd wezen kijken."

Door de storm schommelt „De rappe Jager" als een notedop. „Opgepast, jongens," zegt Daro, maar Jim is reeds van de been geraakt.

Hij komt in de kast terecht en even later komt hij er lachend weer uit te voorschijn met in zijn handen de taart van Maja.

Het geheim is opgelost: tijdens de storm moet de taart van tafel gegleden zijn. De winnaars van de wedstrijd delen natuurlijk broederlijk met de verliezers.

„Maja zorgt toch wel erg goed voor ons," zegt Jim op een goede dag tegen Ned. Ned is het daarmee eens en hij vindt, dat ze voor Maja ook eens iets bijzonders moesten doen.

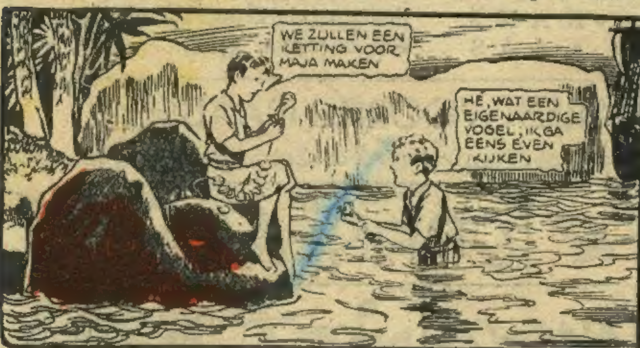

Vele dagen gaan voorbij en op een ochtend ontdekt Bas een eiland met wuivende palmen. „Hier blijven we een poosje," zegt Daro.

Het water in de baai is erg doorzichtig; ze kunnen de schelpen op de bodem zien. „Vooruit, Jim," zegt Ned, „we gaan schelpen zoeken."

Beiden duiken in het water; verschrikt vluchten de vissen weg. Spoedig hebben de twee een aardige verzameling.

Zodra zij adem te kort komen, stijgen ze naar de oppervlakte. Ned rijgt de schelpen tot een snoer en Jim wil het zijne weten van een eigenaardig gefluit, dat hij tussen de bomen hoort.

Hij denkt dat het een onbekende vogel is, maar in werkelijkheid is het een zeerover, die fluit speelt. Jim denkt er geen ogenblik aan, dat hij zich in groot gevaar begeeft.